

розумності в договірних зобов'язаннях має важливе значення для вдосконалення правового регулювання цивільних відносин в Україні. Особливу увагу слід приділити розробці більш чітких критеріїв застосування розумності для різних видів договірних зобов'язань, а також аналізу та узагальненню судової практики з цього питання.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV зі змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 10.03.2025).
2. Луць В.В. Договірне право України: сучасний стан і тенденції розвитку. Юридичний вісник. Повітряне і космічне право. 2009. № 2 (11). С. 52 – 55.
3. Постанова Верховного Суду від 30 березня 2021 року у справі № 902/538/18. URL: https://www.lawfirm-pryadko.com/articles/sudebnaya_praktika_umensheniya_razmera_otvetstvennosti_po_hozyajstvennym_delam (дата звернення: 10.03.2025).
4. Постанова Верховного Суду від 13 січня 2020 р. у справі № 902/855/18. URL: <https://budenniy.org.ua/2022/01/31/praktyka-verhovnogo-sudu-shhodo-zmenshennya-rozmiru-neustojky/> (дата звернення: 10.03.2025).

УДК 342.9

Кравчук М. Ю.

*д.ю.н., професор, завідувач кафедри
адміністративного права та судочинства,
Західноукраїнський національний університет*

Актуальні проблеми правового регулювання спорту та шляхи їх вирішення

У сучасному суспільстві спорт відіграє надзвичайно важливу роль не лише як засіб фізичного розвитку та здорового способу життя, а й як значущий соціальний, економічний та правовий феномен. Зростання інтересу до професійного спорту, збільшення обсягів фінансування спортивних заходів, а також міжнародна інтеграція спортивного середовища актуалізують потребу у належному правовому регулюванні цієї сфери. Проте на практиці виникає низка проблем, пов'язаних із прогалинами в законодавстві, неузгодженістю нормативно-правових актів, відсутністю єдиної політики у сфері спортивного права. Нерідко правові колізії стають причиною конфліктів між спортсменами, федераціями, тренерами та іншими суб'єктами спортивних правовідносин. Саме тому аналіз актуальних проблем правового регулювання спорту та пошук шляхів їх вирішення є не лише теоретично важливим, а й практично необхідним завданням для забезпечення сталого розвитку спортивної галузі в Україні.

Правове регулювання спорту – це система правових норм і механізмів, що визначають порядок організації, проведення спортивних заходів, статус

учасників, а також відповідальність за порушення встановлених правил. Однак на практиці ця система стикається з рядом серйозних проблем, які ускладнюють розвиток спортивної галузі в Україні.

Варто погодитись з думками вчених, що відсутність кодифікованого правового акта, дія якого здатна була б врегулювати різні сфери спортивних правовідносин, зумовлює наявність великої кількості декларативних норм спортивного права. На сьогодні ускладнення реалізації прав та інтересів суб'єктів спортивних правовідносин, наявність правозастосовних колізій призводить до того, що значний масив суспільних відносин у сфері спорту в Україні залишаються поза межами дії правових норм [1, с. 11].

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про фізичну культуру і спорт» державна політика у сфері фізичної культури і спорту ґрунтується на засадах: «визнання фізичної культури і спорту як пріоритетного напрямку гуманітарної політики держави; визнання фізичної культури як важливого чинника всебічного розвитку особистості та формування здорового способу життя; визнання спорту як важливого чинника досягнення фізичної та духовної досконалості людини, формування патріотичних почуттів у громадян та позитивного міжнародного іміджу держави; забезпечення гуманістичної спрямованості та пріоритету загальнолюдських цінностей, справедливості, взаємної поваги та гендерної рівності; унеможливлення насильства та жорстокого поводження з дитиною, її дискримінації за будь-якими ознаками, приниження її честі та гідності; гарантування рівних прав та можливостей громадян у сфері фізичної культури і спорту; забезпечення безпеки життя та здоров'я осіб, які займаються фізичною культурою і спортом, учасників та глядачів спортивних і фізкультурно-оздоровчих заходів; сприяння безперервності та послідовності занять фізичною культурою і спортом громадян різних вікових груп; утвердження етичних та моральних цінностей фізичної культури і спорту; створення умов для соціального та правового захисту громадян у сфері фізичної культури і спорту; забезпечення підтримки громадських об'єднань фізкультурно-спортивної спрямованості; забезпечення різноманітності, високої якості та доступності послуг у сфері фізичної культури і спорту для громадян; забезпечення умов для підтримки напрямів фізичної культури і спорту; забезпечення доступу осіб з інвалідністю до спортивних споруд; заохочення благодійної діяльності у сфері фізичної культури і спорту; орієнтування на сучасні міжнародні стандарти у сфері фізичної культури і спорту, поєднання вітчизняних традицій і досягнень із світовим досвідом у цій сфері; забезпечення дотримання державних соціальних стандартів у сфері фізичної культури і спорту» [2].

Разом з тим, варто вказати на фрагментарність нормативно-правової бази щодо реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту. Окрім базового Закону України «Про фізичну культуру і спорт» [2], регулювання здійснюється ще кількома законами, які мають вузьке спрямування, зокрема щодо олімпійського руху (Закон України «Про підтримку олімпійського, паралімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні» [3]) чи антидопінгового контролю (Закон України «Про антидопінгову діяльність у спорті» [4]). Відсутність комплексного, системного законодавчого акту, що охоплював би всі аспекти державної політики у цій сфері, значно ускладнює її реалізацію.

Крім того, недостатня конкретизація повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування у сфері фізичної культури і спорту призводить до дублювання функцій або, навпаки, до їхнього ігнорування на місцевому рівні.

Ще однією проблемою є відсутність чітких механізмів фінансування спортивної інфраструктури та програм розвитку масового спорту. Законодавство не завжди забезпечує ефективні умови для залучення інвестицій, спонсорської допомоги чи державно-приватного партнерства.

Також варто звернути увагу на недостатню увагу до спорту серед осіб з інвалідністю, адаптивної фізичної культури та реабілітаційних програм. Незважаючи на наявність відповідних нормативних актів, їх імплементація на практиці залишається обмеженою.

Таким чином, для ефективної реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту необхідним є оновлення та систематизація нормативно-правової бази, з урахуванням сучасних викликів, потреб суспільства та міжнародного досвіду.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Коструба А. В. Спортивний кодекс України: перспективи нормативної регламентації. *Lex Sportiva*. 2021. Вип. 2. С. 10-14.
2. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. № 3808-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#Text>.
3. Про підтримку олімпійського, паралімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні: Закон України від 14.09.2000 р. № 1954-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1954-14#Text>.
4. Про антидопінгову діяльність у спорті: Закон України від 26.01.2022 р. № 2011-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2011-20#Text>.

УДК 342.9

Кравчук В. Л.

*викладач кафедри кримінального права та процесу,
Західноукраїнський національний університет*

Значення інформаційного забезпечення у формуванні системи адміністративного благоустрою держави

В умовах сучасного інформаційного суспільства ключову роль у забезпеченні ефективного функціонування держави відіграє інформація. Вона є основою для прийняття управлінських рішень, забезпечення прозорості влади, формування довіри громадян до державних інституцій. У свою чергу, адміністративний благоустрій держави передбачає організацію роботи органів влади, забезпечення порядку, розвиток інфраструктури та підвищення якості життя громадян.

Значення інформації в цьому контексті виходить за межі простого обміну даними. Вона стає стратегічним ресурсом, який впливає на ефективність